

Въ люлката плачело детето.

Царь Вълкашинъ не легналъ цѣлата нощъ. Било му много мжно и тежко.

— Гледай ти — мислѣлъ си той — да ме бие!

Не знаелъ, какво да прави. Най-после ядѣтъ му надвилъ. Той повикалъ най-вѣрния си слуга. Когато този дошълъ, царьтъ заповѣдалъ:

— Вземи това проклето дете и го отнеси далечъ отъ царството ми, та никога да не може да се върне.

Очитѣ на вѣрния слуга се налѣли съ сълзи. Жалъ му било за хубавото дете. Но той трѣбвало да изпълни царската заповѣдъ. Взелъ детето и въ сжщия часъ заминалъ.

Царь Вълкашинъ останалъ три дни и три нощи надъ праздната детска люлка. Не искалъ никого да види. Жалѣлъ той за единствената си рожба, която Богъ му бѣ далъ.

Когато най-после излѣзе между хората, той бѣ много остарѣлъ. Тѣлото му отслабнало, коситѣ побѣлѣли, сѣкашъ се връщаше отъ далечна снѣжна страна.

Минали много години.

Въ царството на Вълкашина живѣлъ много богатъ човѣкъ на име Рельо. Когато той решилъ да се жени, разпратилъ по всички краища на страната да канятъ гости, а на първо мѣсто царь Вълкашина.

Тръгнали пратеници на бѣли коне по всички посоки, три дни и три нощи далече, гости да канятъ.

Върналъ се първи пратеникъ, върналъ се втори, всички съ много гости, бедни и богати.

Само третиятъ пратеникъ довелъ единъ гостъ.